

Február, itt a nyár...

Radnóti Miklós

Február

Újra lebeg, majd letelepszik a földre,
végül elolvad a hó:
csordul, utat váj.
Megvillan a nap. Megvillan az ég.
Megvillan a nap, hunyorint.
S íme fehér hangján
rábéget a nyáj odakint,
tollát rázza felé, s cserren már a veréb.

Áprily Lajos

Tél integet

Hajnalban deret hint az égi kék.
Eltűntetek már, mókusok, pelék?

Befogadott-e régi odvatok?
Dióimtól szörnyen meghíztatok.

Vajjon szigorú lesz-e teletek?
Szeretnék elaludni veletek.

Csak lelnék barlangot, mely befogad,
hogy zsibbadásba öljem gondomat.

Sziklás, védő odut, hol alhatom,
hol nem tudom: van háború s atom.

Aludnám, míg indul a hó-zene,
éber patakszó felébresztene,

a betömött odut kibontanám,
kilépnék és új nap ragyogna rám.

Arany János

A vigasztaló

Mi a tűzhely rideg háznak,
Mi a fészek kis madárnak,
Mi a harmat szomjú gyepre,
Mi a balzsam égő sebre:
Mi a lámpa sötét éjben,
Mi az árnyék forró délben..
S mire nincs szó, nincsen képzet:
Az vagy nekem, óh költészet!..."

Kosztolányi Dezső

Szerenád

A kormos égből lágy fehérség
szitálja le üres porát.
Dideregve járok ablakodnál
a hófehér nagy úton át.
S amint megyek itt éji órán,
lépésem mégsem hallható,
mert zsongva, súgva, és zenélve
halkan szitál alá a hó.

S körülvesz engem, zordon árnyat
egy hófehér, szelíd világ:
angyalpárnáknak tollpihéje,
zengő, szelíd melódiák,
habpárna selymén szunnyadó arc,
mit angyalok fényszárnya ó,
minek szelíded altatóul,
halkan zenél a tiszta hó.

Oly mély a csend, a város alszik,
mind járjakok lábujjhegyen!
Pihék, zenéljete ti néki,
hogy álma rózsásabb legyen.
Egy hófehér hálósobává
változz át csendes utca, ó!
Fehér rózsákként hullj az éjben
reá, te szálló, tiszta hó!

Nagy Gáspár

Hótalán a hegyek inge

Ez a tél még megváltatlan,
nincs rá mentség: fehér paplan,
se hó, se hold nem világol –
amíg fölragyog a jászol

hordjuk szívünk szakadatlan,
kormos arcot száz darabban,
nincs ajándék, semmi tömjén –
Boldizsár, Menyhért meg én.

Az indul el akaratlan
kinek angyala jelen van,
hótalán a hegyek inge –
el kell érnünk Betlehembe!

Áprily Lajos

Március

A Nap tüze, látod,
a fürge diákot
a hegyre kicsalta: a csúcsra kiállt.
Csengve, nevetve
kibuggyan a kedve
s egy ős evoét a fénybe kiált!..”

Szabó Lőrinc

Tavas

„Mi az?”-kérdezte Vén Rigó.
„Tavas!”- felelt a Nap.
„Megjött?”- kérdezte Vén Rigó.
„Meg ám!”- felelt a Nap.

„Szeretsz?”- kérdezte Vén Rigó?
„Szeretlek!”- szólt a Nap.
„Akkor hát szép lesz a világ?”
„Még szebb és boldogabb!”

Romhányi József

Tavaszi madárdal

Tavaszt zengnek a madárcák.
Soha kedvesebb dalárdát!
Ám az egyik némán kushad.
Csak nem készül kritikusnak...

József Attila

Tavas van! Gyönyörű!

Tavas van, tavasz van, gyönyörű tavasz,
A vén Duna karcsú gőzösökre gondol,
Tavas van! Hallod-e? Nézd, hogy karikázik
Mezei szagokkal a tavaszi szél.
Jaj, te, érzed-e? Szerető is kéne,
Friss, hóvirághúsú, kipirult suhanás.
Őzikém, mondanám, ölelj meg igazán!
Minden gyerek lelkes, jóízű kacagás!
Tavas van, gyönyörű! Jót rikkant az ég!
Mit beszélsz? korai? Nem volt itt sose tél!
Pattantsd ki a szíved, elő a rügyekkel –
A mi tudónkból száll ki a tavaszi szél!

Szécsi Margit

Március

Déli szellők, fújjatok csak,
játsszatok a hajamon.
Olvassz havat, melengető
márciusi szép napom.

Fagyos folyó megáradjon,
vessen bimbót minden ág.
Szebb a somfa gyenge szirma,
mint a szürke jégvirág.

Március van, március van.
Ember s állat érzi már,
dong a kaptár, szárnyat rezget
százezernyi kismadár!..”

Radnóti Miklós

Március

Lúdbőrzik nézd a tócsa, vad,
vidám, kamaszfiús
szellőkkel jár a fák alatt
s zajong a március.
A fázós rügy nem bújt ki még,
hálót se szó a pók,
de futnak már a kiscsibék,
sárgás aranygolyók.

Heltai Jenő

Március

A Rózsadombon már tavasz van,
Dőlnek az édes jó szagok,
Az új madár a régi ágon
Nem énekel még, csak dadog.

Próbálja szárnyát, csiripelget,
Kinéz a fészek peremén,
Köröskörül hány friss rügyecske,
Hány új kukac, hány új remény!

Én, tollavesztett vén madár, ki
Áttdideregtem a telet,
Talán utolszor ünnepellek:
Szervusz, te kedves kikelet!..”

forrás: mozaik.bloglap.hu